

Publicerad 2022-02-11 20:44 av erikspoesi

Den sicilianska öppningen i schack

Jag är den som ser men inte ses,
jag är alfa, omega och ingenting.

Jag är människans brutala natur,
jag är ekvationen som gör kärnvapnet möjligt.

Jag är Kropotkins inbördes hjälp,
jag är lejonet som räddar en hjälplös gasell.

Jag är Heyerdahl ute på Atlanten,
jag är Caesar när han korsar Rubicon.

Jag är doktor Livingstone som lyfter på hatten,
jag är Howard Carter med ett levande ljus i handen.

Jag är varken motgången eller framgången,
jag är helt-okej-gången som ingen bryr sig om.

Jag är det som gör livet värt att leva,
jag är gitarrsolot i live-versionen av Sultans of swing.

Jag är den heta nudelsoppan bland de vietnamesiska bergen,
jag är Big Mac med Coca-Cola på McDonald's.

Jag är Sophie Scholl och Claus Schenk von Stauffenberg,
jag är alla mordförsök på Adolf Hitler.

Jag är den som klockan klämtar för,
jag är Marina Ginestà på ett hustak i Barcelona.

Jag är höger, vänster, upp och ner,
jag är Karl Marx när han försvarade kapitalismen.

Jag är Palmes tal i valdebatten 82,
jag är lafferkurvan i Reinfeldts skattesänkningar.

Jag är Thrasymachos i Platons dialoger,
jag är den sicilianska öppningen i schack.

Jag är de mäktiga bergen på planeten Mars,
jag är big bang innan det sa bang.

Jag är astronomen som tittar upp mot stjärnhimlen,
jag är livet på andra sidan galaxen som tittar tillbaka.

Jag är det starkaste stödet för simuleringshypotesen,
jag är sköldpaddor hela vägen ner.

Jag är partiklarnas osäkerhet när Einstein slår en tärning,
jag är alla de som ber en bön rakt ut i ingenting.

Jag är den unga kvinnan som finner trygghet i astrologi,
jag är den unge mannen som tror att bitcoins ska rädda världen.

Jag är Leo Kall som faktiskt gör det,
jag är Karin Boye i Berlin på 30-talet.

Jag är hennes träd utanför Carolina Rediviva,
jag är barnet som suckar till i sömnen.

Jag är historiens vingslag i Universitetshuset,
jag är de dimmiga småtimmarna på Palermo.

Jag är Hegels knepiga texter om tysk idealism,
jag är Žižeks dialektiska rallarsvingar.

Jag är den som får medaljen efter 30 år i rikets tjänst,
jag är barn av vår tid som sparkar sönder en glasruta.

Jag är de väldiga skogarna i Norrbottens inland,
jag är livet och pulsen en fredagskväll i New York.

Jag är Bob Dylans sång till Woody Guthrie,
jag är Karen Daltons röst som får tiden att stanna.

Jag är solens sista strålar för dagen,
jag är föräldern som släcker lampan och säger godnatt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erikspoesi med Poeter.se id #37845 innehar upphovsrätten